

10. Philaret (1872). Origin of the book of Lov. Printing house of provincial management. Kiev. 377 p.
11. Tchitcherin B. N. (1999). Science and religion. Republic. M. 455 p.
12. Echart, I. (Meyster) (1991). Spiritual sermons and reasonings. Politizdat. M. 127 p.
13. Nazarenko G. V. (2005). Criminal law. Axis – 89. M. 156 p.
14. Rarog A. I. (2008). Criminal law of Russia. Knowledge. M. 185 p.
15. Tagantsev N. S. (2001). Russian criminal law. Tula. 51 p.
16. Kistyakovskiy A. F. (1890). The elementary textbook of the General criminal law with a detailed statement of the beginnings of the Russian criminal legislation. Kiev. 696 p.
17. Foynitsky I. Ya. (2000). The doctrine about punishment in connection with a tyurmovedeniye. M. 9 p.

УДК 930.1+327](477+470+571),,20”

Полуденко С.

кандидат історичних наук, доцент кафедри філософії, соціально-політичних і правових наук Донбаського державного педагогічного університету

ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ ПОГЛИБЛЕННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

У статті розкрито історичний контекст загострення політичної кризи в сучасному українському суспільстві, розглянутий з позицій філософської рефлексії. Виявлено соціальні, економічні та культурні протиріччя цивілізаційного поступу українського народу до власного самовизначення та розвитку. Проаналізовано кореляцію внутрішніх і зовнішніх факторів у сучасному українському політичному процесі.

Ключові слова: криза, політика, стратегія, менталітет, світогляд, цінності.

Полуденко С.

кандидат исторических наук, доцент кафедры философии, социально-политических и правовых наук Донбасского государственного педагогического университета

ИСТОРИЧЕСКИЙ КОНТЕКСТ УСИЛЕНИЯ ПОЛИТИЧЕСКОГО КРИЗИСА В СОВРЕМЕННОЙ УКРАИНЕ

В статье с позиций философской рефлексии рассматривается исторический контекст обострения политического кризиса в современном украинском обществе. Выявлены социальные, экономические и культурные противоречия цивилизационного восхождения украинского народа к собственному самоопределению и развитию. Проанализирована корреляция внутренних и внешних факторов современного украинского политического процесса.

Ключевые слова: кризис, политика, стратегия, менталитет, мировоззрение, ценности.

Poludenko S.

Candidate of historical sciences, Associate Professor of Philosophy, Social, Political and Legal sciences department of Donbas State Pedagogical University

HISTORICAL CONTEXT OF AGGRAVATION OF THE POLITICAL CRISIS IN CONTEMPORARY UKRAINE

The article examines historical context of the aggravated political crisis in contemporary Ukraine in the terms of philosophical thought. The regional patterns in political preferences come through clearly in relation to Ukrainian foreign policy with two broad preferences apparent which can be usefully, though perhaps simplistically, represented as those who would prefer Ukraine to adopt a “Slavic choice” and those who support a “European choice”.

Communists and other left-wing groups favor the restoration of the Soviet Union or at the least, a Slavic confederation with Russia and Belarus; they live predominantly in the east, south and Crimea. Those who favor a European choice tend to be centrists by political conviction, staunch defenders of Ukrainian sovereignty, in particular its independence from Russia, though they understand that Ukraine must have good relations with Russia; they tend to predominate in the center, including Kyiv, and the west. The elite in Donetsk confirms the powerful pull of external linkages to Russia in the east. On the basis of these answers, we argue that this “asymmetrical international integration” weakens the state and undermines national unity in Ukraine.

Ukraine continues to offer a significant opportunity to track the development of geographic-based explanations of political behavior in a polity that is still in transition. Whether Ukrainian politics becomes nationalized as is expected from the contemporary context, devolves to smaller geographic units in a more complicated mosaic of votes and political behaviors, or maintains its current modest regional divisions is still open. However, it remains a question whose answer will have many implications for other societies in the early stages of the transition to sustainable democracy and for the study of political process.

Since 1991, Ukraine has been the site of intense interest in its regional character. Adhering to a formal definition of a civic-based identity conditioned on loyalty to the Ukrainian state, the successive governments have pledged to work to reduce the regional, ethnic and language divisions in Ukrainian society but have never succeeded in this as the recent political crisis shows up.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв’язок з важливими науковими чи практичними завданнями. Сьогодні в світі, в Європі, в Росії і на Україні не має більш значущого питання: „З ким далі піде Україна – з Європою чи з Росією?” На теперішній час це є найбільш складною історично-філософською дилемою. За сили звички Захід України, по-суті з історично сформованим австрійським та польським менталітетом підтримує тільки європейський шлях розвитку країни. Схід – індустриальне серце України – за тісну взаємодію з Росією, бо того вимагають промислові, трудові та бізнесові інтереси. По етнічному складу на 58,6% російський Південь України підтримує тільки російський шлях свого подальшого розвитку. Отже на сьогодні для світу в цілому, для Європи, для США, для Росії так і для самої України

найактуальнішим є питання про вибір свого історичного шляху для майбутнього.

Історично-філософський вибір українства відбувається в скрутних умовах соціального, історичного, політичного, фінансового, економічного становища в Україні, в Росії, в Європі та в США. Сьогодні, в лютому 2014 року, ніхто не може дати однозначної відповіді на це актуальніше і найскладніше історично – філософське питання буття українського етносу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з проблеми. В історіографічному аспекті найбільший інтерес мають праці таких дослідників, як: І. Курас [10], Л. Нагорна [12], К. Дикань [5], В. Кремень [7], С. Здіорук [6], В. Бичек [6], Ю. Бадзьо [7], А. Білоус [8], В. Литвин [11], А. Русаченко [13], Д. Кублицький [8], Т. Кузьо [9].

Всю дослідницьку літературу з даної проблеми умовно можна поділити на три такі групи: 1) сучасна українська; 2) література з пострадянськими традиціями; 3) література з націоналістичним змістом.

Третій напрямок представлений у працях Т. Кузьо, Є. Вільсона та інших. Для другого напрямку найбільш характерні труди Л. Нагорної та її послідовників, які ніби продовжують досліджувати дані проблеми в Радянському Союзі. До першої групи відносяться праці С. Кульчицького, Ф. Кураса, Ю. Шаповала.

В.Кремень та Є. Базевкін представили свою диференціацію основних напрямків діяльності політичних організацій. У роботах С. Зідорука і В. Бичека досліджуються проблеми функціонування інститутів політичної влади на Україні.

Постановка завдання. Метою цієї наукової розвідки є аналіз історично - філософських поглядів різних регіонів України і роздуми над проблемою досягнення національного компромісу.

Для досягнення мети даної наукової статті необхідно розглянути такі історично – філософські задачі, як:

- зробити спробу прослідити процес формування ідеології населення на Сході України;
- проаналізувати, яким чином відбувався історично-філософський шлях створення менталітету Східної України;
- виявити можливість історичного консенсуса між Заходом та Сходом України.

Виклад основного матеріалу дослідження. З XV-XVI століття Схід України отримав назву Дике Поле. То було місцем зіткнень татар, турків, донських козаків та українців. З початку освоєння даного регіону перевагу мали татари з турками, з другого – донські козаки, тобто росіяни, а вже потім були українські козаки з Запоріжжя. В національному питанні запорожці відрізнялись своєю толерантністю, тим більше, що самого головного для їх існування землі всім було вдосталь, яку вони, не жаліючи своїх сил обробляли і мали за це величезні зиски, бо не пахана століттями земля щедро платила своїм новим господарям за їх тяжкий труд. Високі врожаї набагато сильніше, ніж кріпацтво, прив'язувало українських козаків і простих українців до такої

родючої землі. Від такої землі їх не могли відірвати ніякі інші блага. Землі, зайняті українцями, пізніше отримали назву Слобожанщини.

Пізніше в деяких районах Слобожанщини почали видобувати вугілля, зводити шахти, металургійні заводи, прокладати залізницю, строїти фабрики та інші промислові об'єкти. Для цих цілей потрібні були професійні робітники. Їх можна підготувати з місцевого селянства, але місцеві селяни не дуже йшли на виучку на виробництво, бо вони тримали в своїх руках дуже родючі землі. Селянство Слобожанщини хотіло працювати на виробництві тільки в зимовий час, коли на землі вже не було великої роботи. Такий підхід до праці українського не влаштував російський царський уряд, який мріяв отримати постійний професійний робітничий клас. Виходячи із цих об'єктивних обставин уряд вимушений був завозити вже кваліфікованих робітників з робочих з Росії і селити їх в нових містах слобідської України. Таким чином міста Слобожанщини майже з самого початку свого існування в етнічному відношенні були скоріш російськими, ніж українськими. Така ситуація не визивала ніякого супротиву з боку українців, бо вони по своїй суті дуже комутативний, дружелюбний народ. Крім всього цього українство Слобожанщини дуже цінило росіян за ту допомогу, яку надавали донські козаки і росіяни в скрутні для слобідського українства моменти життя. Сумуючи все вище сказане можна зазначити, що між українцями та росіянами на Слобожанщині в цілому панував мир та спокій, хоча звісно на побутовому рівні не обходилося і без конфліктів, бо життя є життя.

Процес інтернаціоналізації сіл і міст Донбасу і Слобожанщини продовжувався і в подальшому історичному процесі цих земель. Можна констатувати той факт, що спільне економічне життя явилось тим міцним фундаментом, який поєднав етнічні, культурні, соціальні і ментальні інтереси українців і росіян. Зміцненню сприяла спільна співпраця під час Першої світової війни, під час революції, під час громадянської війни. Нагадаємо, що саме Харків і Донбас стали оплотом більшовиків на Україні і цим ще раз скажемо про їх інтернаціональний і проросійський менталітет.

Робітничо-промисловий Дніпропетровсько-Донецько-Харківський регіон став головною опорою більшовиків під час революції та громадянської війни на Україні і Радянської влади в роки її існування. Достатньо назвати Донецько-Криворізьку більшовицьку республіку, або видних діячів більшовизму, які народились або діяли в даному регіоні – Артем, Пархоменко, Ворошилов, Стаханов, Ізотов, Кривоніс (залізничник з станції Слов'янськ Донецької обл.) та інші. Всі ці особистості, їх життя, їх трудовий шлях зближували всі народи між собою, виробляли єдиний для всіх жителів регіону єдиний (по-суті проросійський) менталітет, який не розділяв населення по окремим націям, а навпаки зближував все населення Дніпропетровсько – Донецько – Харківського робітничо-промислового регіону з Росією.

Ще більше почуття спорідненості, світосприйняття єдності, взаємодопомоги, дружби між народами укріпила Велика Вітчизняна війна, що ще більш сприяло зміцненню у жителів по-суті російської ідеології, особливо між народами України і Росії, які більш за всіх постраждали в цій війні. Тому

взаємодовіра між названими двома народами стала ще міцніша, ніж була до цього.

Дуже багато вихідців з Донбасу і Слобідської України загинули героїською смертю в 1944-1958р. під час боротьби з бандитами з ОУН-УПА. До них потрібно додати тих мирних людей зі Сходу України, які працювали на Заході України вчителями, механізаторами, інженерами і т. д. Всі ці події не можуть визивати у жителів Сходу України почуття великої дружби і шанування лідерів ОУН-УПА Степана Бандери, Шухевича, Мельника та інших.

На Заході України є таке поняття, як безперспективні села, де всім людям з 18 років виплачують мінімальну пенсію до тієї пори поки людина живе в даному населеному селищі, який має статус безперспективного. Дані пенсії виплачують за рахунок Сходу України, які шахтарі, металурги, машинобудівники заробили своїм тяжким трудом. Усі західні області України являються дотаційними, тобто отримують необхідні кошти з прибуткових регіонів, а саме з Дніпропетровщини, Слобожанщини та Донбасу. За словами голови Чернівецької області пана Папієва регіон забезпечений своїми коштами тільки на 25%. В якості доказу правильності наших слів наведемо дані з державного бюджету України на 2014 рік. Обласний бюджет Тернопільської області заробляє 243млн.984,6 тис. грн., а дотації отримує в розмірі 630 млн. 063 тис. грн. Івано-Франківська обл. заробляє 341 млн. 938 тис. грн., а 776 млн.532 тис. грн. доплата з держбюджету. Львівська обл. - 878 млн. 243 тис. грн. заробляє, а 1 млрд. 358 млн. 253тис. отримує від держави. В ці дотації по Західним областях України входять стипендії, пенсії, входить оплата по пільговому проїзду, допомога для дітей і т.д. Донецька обл. заробляє 4 млрд. 678 млн. 850 тис. грн., а виплати дотаційним західним обл.. дорівнюють 1 млрд.235 млн. грн. Таким же чином підтримують Захід Харків, Луганськ, Дніпропетровськ, Одеса.

На перший погляд, мешканці Сходу повинні жити набагато краще жителів Заходу України, але достатньо лише порівняти будинки людей на Заході і на Сході і висновок зразу стає однозначним – будинки (житло) на Заході України набагато кращі і красивіші, ніж на Слобожанщині, чи на Донбасі, чи на Дніпропетровщині.

Ще в 80-90 ті роки ХХ століття всесвітньовідомий американський політолог Збігнев Бжезінській [2, 3] на практиці випробував свою теорію „керування безладом”. В якості експериментальних країн були вибрані Росія, Китай, Таїланд та інш. Навколо цих країн утворювалась так звана „петля анаконди”, яка змушувала ці країни робити так, як це було вигідно США, а не самим суверенним країнам. Сьогодні Вікторії Нуланд, зам секретаря держдепартаменту США, дуже до вподоби один з лідерів української держави – Арсеній Яценюк.

Спецслужби почали готувати майдан 2013-2014 року на Україні, ще в 1993 – 1994 році, коли вони вперше профінансували підготовку українських націоналістів в спеціальних таборах в Карпатах, бо вже тоді планували використовувати їх проти влади, яка не буде дослухатись до порад з боку інших країн. Головною метою було бажання відірвати Україну від союзу з Росією.

Нагадаємо, що історична ініціатива створення економічно-політичної групи країн належить саме Україні. Для ліквідації митних, торгових, економічних перешкод, під час президенства В.А.Ющенко, саме наша країна виступила з ініціативою створити союз Молдови, Грузії, Азербайджану і України (ГУАМ).

В листопаді 2013 року, під час обшуку в м. Київ офісу партії „Батьківщина” де на одному з дисків комп’ютера знайшли детальний сценарій тих подій, які пізніше почали відбуватись на вул. Грушевського в 2014 році. При цьому акцент робився на тому звідки, в якій кількості, опозиціонери, отримують гроші. Всі ці факти свідчать про одне, що ніякого стихійного, спонтанного, мирного волевиявлення волі народу України на справді не було, а події відбувались під режисурою інших країн Заходу та Сходу.

Телеканали України продемонстрували дуже цікавий сюжет про те, як в Бориспільському міжнародному аеропорті зустрічали літак з дипломатичною поштою. До літака спочатку приїхали працівники посольства, які забрали пошту і від’їхали. Зразу за цим до літака під’їхала машина інкасаторів і люди з машини почали грузити в свій автомобіль декілька мішків, доверху набитих, іноземною валютою.

В інформаційній програмі, загальнонаціонального телеканалу СТБ, „Вікна”, яка транслюється по всій Україні о 22 годині, був проведений підрахунок скільки коштує в середньому один день київського Майдана. День Майдана коштує 1 000 000 грн. Опозиційний комендант підтвердив, що це дійсно так, а в неділю і дуже важливі дні кошторис значно зростає. Прості арифметичні дії дозволяють стверджувати що за більш ніж за три місяця (було витрачено більш ніж 100 млн. грн. (підраховано мною). За один день на майдані з’їдають декілька тон сиру, стільки ж ковбаси, варять юшку з великою кількістю дуже якісного м’яса.

Колишній президент, Верховна Рада, уряд України також винні в складній ситуації в країні, бо саме вони проігнорували пропозицію комуністів про проведення референдуму по питанню: з Європою чи з Росією бачить своє майбутнє країна.

Не будемо забувати і той факт, що син президента України за 2013 рік потроїв в сумарному підрахунку свої статки, що свідчить про те, що дані суми коштів у когось конкретного з економічної еліти були забрані. По активності Петра Порошенка на майдані можна зробити вірогідне припущення, що ймовірно ця людина знаходиться серед постраждалих бізнесменів, а також Віктор Балоба. Пробачати свої втрати в сфері бізнесу не дозволено нікому і саме цими обставинами, на наш погляд, пояснюється така величезна активність Петра Порошенка.

В ще більш скрутні історичні часи у народу України вистачало свого тверезого глузду і він не просив порад ні у кого, завжди вирішував всі проблеми самостійно. В січні – лютому 2014 року, на майдані Незалежності в м. Києві, побували колишній президент Грузії Саакашвілі, заступник держсекретаря США по європейським справам Вікторія Нуланд, сенатор-республіканець США Джон Маккейн, верховний представник ЄС з питань

зовнішньої політики Кетрін Маргарет Ештон, посол США в Україні Джеффрі Пайтт та багато інших представників іноземних держав.

В результаті діяльності верхівки країни в січні 2014 року промислове виробництво на Україні знизилось на 12%, а покупна спроможність населення знизилась на 32%.

Красою України завжди був Київ і його найкрасивіше місце вул. Хрещатик. За словами відомого у всьому світі українського політолога Видріна Хрещатик виглядає так ніби зарізали кабана і всі нутроші, весь непотріб виставили на загальний огляд. Годинник з квітів та трави, побудований до футбольного чемпіонату Європи, зламаний; брущатка з Хрещатика розібрана; дома – пам'ятки архітектури на Європейській площі та на початку вул. Грушевського закопчені димом від автомобільної гуми; всюди чути різкі запахи від людських відправлень; скрізь валяється і гниє ганчір'я, папір та інший мотлох... Такими Київ і Хрещатик ніколи не виглядали.

6 лютого 2014 року в урядовому, Печерському районі м. Києва розгромили і підпалили два ресторани за те, що там кормили співробітників беркуту. Пожежні машини, які тоді постійно чергували в урядовому кварталі, дуже швидко згасили ці підпали.

Мирні стосунки між опозицією та владою продовжувались майже цілу добу (з 17 по 18 лютого 2014 року). Під час ходи народу до Верховної Ради України 18 лютого 2014 року колишньою владою були спровоковані нові кроваві розборки. Учасники ходи застосували проти міліції вогнепальну зброю і їм майже вдалось захопити будівлю Верховної Ради. Найзавзятіші бої розгорнулись в ніч з 18 на 19 лютого 2014 року. Загибло 26 людей. Таких істотних втрат життів людей Україна не знала за всю історію свого незалежного існування. 20 лютого 2014 року було оголошено траурним днем.

З 19 лютого 2014 року почався сильний відтік іноземних капіталів з України. Зараз ніхто не може прогнозувати ситуацію в Україні і інвестори вважають, що доцільніше буде тільки в тому разі, якщо їх гроші будуть ближче до них. Курс гривни по відношенню до долара 27 лютого дорівнював 10 грн.07 копійок, що значно більше історичної межі, яка була 5 років тому.

Висновки. Таким чином історично–політична ситуація на Україні с кожним днем не покращується, а становиться все складнішою. Як видно з приведенного матеріалу проблематика статті потребує подальшої наукової розробки, яку автор надіється продовжити.

Література

1. Бадзьо Ю. Влада – Опозиція – Держава в Україні сьогодні / Ю. Бадзьо. – К.: Смолоскип, 1994. – 28 с.
2. Бжезинский З. Великая шахматная доска: господство Америки и его геостратегические императивы / З. Бжезинский; пер. с англ. – М.: Астрель, 2013. – 702 с.
3. Бжезинский З. Стратегический взгляд: Америка и глобальный кризис / З. Бжезинский; пер. с англ. – М.: Астрель, 2013. – 285 с.
4. Білоус А. О. Політичні об'єднання України: дійові особи та виконавці / А. О. Білоус. – К.: Україна, 1993. – 106 с.

5. Дикань К. Десять років потому: від ІГС до ... Історія новітнього партійного будівництва / К. Дикань. – Київ, 1999.
6. Здіорук С. І. Проблеми функціонування політичних партій України в системі владних відносин / С. І. Здіорук, В. В. Бичек // Стратегія політики і політичний аналіз. – 2001. – Випуск 6. – 142 с.
7. Кремінь В. Політичні партії України: порівняльний аналіз програмних документів / В. Кремінь, Є. Базовкін. – К.: НІСІ, 1993.
8. Кублицький Д. Росія, яку ми ... : Позиції політичних сил Росії стосовно майбутнього України й СНД та позиції політичних сил України стосовно Росії / Д. Кублицький. – К.: Фонд демократії, 1996. – 197 с.
9. Кузьо Т. Національна безпека України / Т. Кузьо. – К.: Преса України, 1994. – 158 с.
10. Курас І. Політична система сучасної України / І. Ф. Курас. – К. : Парламентське видавництво, 1998. – 352 с.
11. Литвин В. Політична арена України / В. Литвин. – К.: Абрис, 1994. – 495 с.
12. Нагорна Л. Українсько-російські відносини в історико-політичному контексті: сучасні оцінки / Л. Нагорна, Ю. Шаповал // Украина и Россия в новом геополитическом пространстве. Материалы "круглого стола". – К., 1995. – С. 57-76.
13. Русначенко А. Національно-визвольний рух в Україні : сер. 1950-х – поч. 1990-х років / А. Русначенко. – К.: Вид-во ім. О. Теліги, 1998. – 720 с.

REFERENCES:

1. Badz`o Yu. Vlada – Opozy`ciya – Derzhava v Ukrayini s`ogodni / Yu. Badz`o. – K.: Smolosky`p, 1994. – 28 s.
2. Bzhezy`nsky`j Z. Vely`kaya shaxmatnaya doska: gospodstvo Amery`ky` y` ego geostrategy`chesky`e y`mperaty`vy / Z. Bzhezy`nsky`j; per. s angl. – M.: Astrel`, 2013. – 702 s.
3. Bzhezy`nsky`j Z. Strategy`chesky`j vzglyad: Amery`ka y` global`nyj kry`zy`s / Z. Bzhezy`nsky`j; per. s angl. – M.: Astrel`, 2013. – 285 s.
4. Bilous A. O. Polity`chni ob`yednannya Ukrayiny`: dijovi osoby` ta vy`konavci / A. O. Bilous. – K.: Ukrayina, 1993. – 106 s.
5. Dy`kan` K. Desyat` rokov potomu: vid IGS do ... Istoriya novitn`ogo partijnogo budivny`cztva / K. Dy`kan`. – Ky`yiv, 1999.
6. Zdioruk S. I. Problemy` funkcionuvannya polity`chny`x partij Ukrayiny` v sy`stemi vladny`x vidnosy`n / S. I. Zdioruk, V. V. By`chek // Strategiya polity`ky` i polity`chny`j analiz. – 2001. – Vy`pusk 6. – 142 s.
7. Kremin` V. Polity`chni partiyi Ukrayiny`: porivnyal`ny`j analiz programny`x dokumentiv / V. Kremin`, Ye. Bazovkin. – K.: NISI, 1993.
8. Kubly`cz`ky`j D. Rosiya, yaku my` ... : Pozyciyi polity`chny`x sy`l Rosiyi stosovno majbutn`ogo Ukrayiny` j SND ta pozy`ciyi polity`chny`x sy`l Ukrayiny` stosovno Rosiyi / D. Kubly`cz`ky`j. – K.: Fond demokratiyi, 1996. – 197 s.
9. Kuz`o T. Nacional`na bezpeka Ukrayiny` / T. Kuz`o. – K.: Presa Ukrayiny`, 1994. – 158 s.
10. Kuras I. Polity`chna sy`stema suchasnoyi Ukrayiny` / I. F. Kuras. – K. : Parlaments`ke vy`davny`cztvo, 1998. – 352 s.

11. Ly'tvy'n V. Polity`chna arena Ukrayiny` / V. L'tvy`n. – k.: Abry`s, 1994. – 495 s.

12. Nagorna L. Ukrayins`ko-rosijs`ki vidnosy`ny` v istory`ko-polity`chnomu konteksti: suchasni ocinky` / L. Nagorna, Yu. Shapoval // Ukray`na y` Rossy`ya v novom geopolu`ty`cheskom prostranstve. Matery`aly "kruglogo stola". – K., 1995. – S. 57-76.

13. Rusnachenko A. Nacional`no-vy`zvol`ny`j rux v Ukrayini : ser. 1950-x – poch. 1990-x rokiv / A. Rusnachenko. – K.: Vy`d-vo im. O. Teligy`, 1998. – 720 s.

УДК 811.111'42'373.612.2:141.78

Шевченко М.

кандидат філософських наук, доцент кафедри іноземних мов Донбаського державного педагогічного університету

**РЕДЕСКРИПЦІЇ, ІРОНІЇ ТА МЕТАФОРИ В ПОСТМОДЕРНІСТСЬКИХ
КОНЦЕПЦІЯХ РІЧАРДА РОРТІ**

У статті розглянуто роль редескрипції, іронії, метафори у філософських концепціях постмодернізму Річарда Рорті. У дослідженні показано необхідність створення нового ракурсу сприйняття світу, нової мови опису подій та нового словника. Особливу увагу приділено історико-філософському аналізу комплексу проблем, пов'язаних із формуванням нової парадигми у філософії мови.

Ключові слова: редескрипція, іронія, метафора, лінгвістичний поворот, постмодернізм, неопрагматизм.

Шевченко М.

кандидат философских наук, доцент кафедры иностранных языков Донбасского государственного педагогического университета

**РОЛЬ РЕДЕСКРИПЦИИ, ИРОНИИ, МЕТАФОРЫ В
ПОСТМОДЕРНИСТСКИХ КОНЦЕПЦИЯХ РИЧАРДА РОРТИ**

В статье рассматривается редескрипция, ирония, метафора в философских концепциях постмодернизма Ричарда Рорти. В исследовании показана необходимость создания нового ракурса восприятия мира, нового языка описания событий и нового словаря. Особое внимание уделяется историко-философскому анализу комплекса проблем, связанных с формированием новой парадигмы в философии языка.

Ключевые слова: редескрипция, ирония, метафора, лингвистический поворот, постмодернізм, неопрагматизм.

Shevchenko M.

PhD, Associate Professor of the department of foreign languages of Donbass state pedagogical university

**THE ROLE OF REDISCRPTION, IRONY, METAPHOR IN
POSTMODERNISM CONCEPT BY RICHARD RORTY**

The article investigates the role of rediscrption, irony, metaphor in philosophical concepts of postmodernism by Richard Rorty. The work shows the need for a new sphere of perception of the world, a new language description of events